

РЕШЕНИЕ

№ 6363

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **7317** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/:

Образувано е по жалба на Б. Х. Б., срещу заповед за прилагане на Принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 61930/14.10.2010 г., издадена от зам. началник СДВР – ОПП, с която на осн. чл. 171, т. 4 от ЗДвП е заповядано изземване на свидетелство за управление на МПС /СУМПС/ №[ЕИК], кат. *В***М*, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и неправилна. Навеждат се твърдения, че посочените в заповедта наказателни постановления /НП/ не са връчени и не са влезли в сила. В съдебно заседание, жалбоподателят, представляван от адв. С., моли да уважи жалбата и да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – зам. началник СДВР – ОПП, не се явява и не се представлява. В придружителното писмо прави възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената заповед № 61930/14.10.2010 г., издадена от зам. началник СДВР – ОПП, на Б. Х. Б. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на СУМПС №[ЕИК], кат. *В***М*, издадено от ОПП – СДВР, поради неизпълнение на задължението по

чл. 157, ал. 4 от ЗДВП. Мярката е наложена, след като е прието, че с влезли в законна сила и посочени в заповедта б (шест) броя НП, на жалбоподателя са били отнети общо 51 (петдесет и една) контролни точки и така той е изгубил придобитата правоспособност, но не е изпълнил задължението си да върне свидетелството си за управление в съответната служба на Министерство на вътрешните работи.

Към административната преписка като доказателства са приложени НП, с които на жалбоподателя са наложени административни наказания по ЗДВП, както следва: НП № 2200/2226/06/26.07.2006 г., с което се отнемат 5 (пет) к.т. (липсва в преписката), НП № 71284/16.06.2006 г., с което се отнемат 10 (десет) к.т., с отбелязване Обр.р-ка 23.06.06 г., Обр.р-ка 06.07.06 г. и влязло в законна сила на 14.07.2006 г., НП № 155160/04.12.2006 г., с което се отнемат 6 (шест) к.т., с отбелязване Обр.р-ка 12.12.2006 г., Обр.р-ка 04.01.2007 г. и влязло в законна сила на 12.01.2007 г., НП № 0913/164/07/05.03.2007 г., с което се отнемат 6 (шест) к.т., (липсва в преписката), НП № 109934/15.08.2007 г., с което се отнемат 10 (десет) к.т., с отбелязване връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 15.09.2008 г. и влязло в законна сила на 23.09.2008 г. и НП № 61930/20.05.2008 г., с което се отнемат 14 (четирнадесет) к.т. и определение от закрито заседание от 29.12.2009 г. по НАХД № 15096/2009 г. на Софийски районен съд, с което е върната жалбата и влизане в законна сила на съдебния акт на 29.07.2010 г. В придружителното писмо рег. № 433200-77439/19.07.2021 г., с което е изпратена административната преписка до съда е посочено, че НП № 2226/07.06.2006 г. е издадено от ОДМВР С., а НП № 164/24.01.2007 г. е издадено от РУ – Д., поради което не може да бъдат предоставени.

С разпореждане на съда от 29.07.2021 г. е изискано от ответника представянето на цялата административна преписка, а именно доказателства за връчването на оспорения акт, доказателства за компетентността на издателя към момента на издаването на оспорения акт, доказателства за връчването на НП № 71284/16.06.2006 г. – обратната разписка и на НП № 155160/04.12.2006 г. – обратната разписка, писмени доказателства по делото за изпълнение на процедурата по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН по връчване на НП № 109934/15.08.2007 г. /докладни записки и други/, че жалбоподателят не е открит на постоянния му адрес, както и да представи по делото НП № 2226/07.06.2006 г., издадено от ОДМВР – С., НП № 164/24.01.2007 г., издадено от ОДМВР – К..

С писмо рег. № 433200-86352/13.08.2021 г., началникът на СДВР – ОПП е изпратил преписката повторно, като е отбелязано, че НП № 2226/07.06.2006 г. е издадено от ОДМВР С., а НП № 164/24.01.2007 г. е издадено от ОДМВР - К.. С писмото е представена Справка „Картон на водача“ и заповед № I-з-1393/09.08.2007 г. на Министъра на вътрешните работи, удостоверяваща компетентността на издателя на оспорения административен акт.

С жалба с УРИ № 433200-74454/09.07.2021 г., Б. Х. Б. е оспорил пред АССГ Заповед № 61930/14.10.2010 г. на зам. началник СДВР – ОПП, като жалбата е входирана чрез административния орган.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата, същата е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни

съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му. Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – зам. началник СДВР – ОПП, който е надлежно оправомощен да прилага ПАМ по ЗДвП, съгласно заповед № I-з-1393/09.08.2007 г. на Министъра на вътрешните работи и в установената писмена форма.

С оспорената в настоящото производство заповед е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за правоуправление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Съгласно тази норма, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. За да издаде процесната заповед, административния орган е приел, че с влезли в сила НП са отнети 51 контролни точки.

Жалбоподателят оспорва обстоятелството, че с наказателни постановления, които не са влезли в сила, са отнети контролни точки и именно това е основанието за издаване на оспорваната заповед. В тази връзка, съдът приема, че съгласно чл. 142 от АПК, законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му, поради което има значение наличието към този момент на влязло в сила наказателно постановление. Видно е от доказателствата по делото, че от представените от административния орган НП, следните са връчени посредством обратна разписка - НП № 71284/16.06.2006 г., с което се отнемат 10 (десет) к.т., с отбелязване Обр.р-ка 23.06.06 г., Обр.р-ка 06.07.06 г. и влязло в законна сила на 14.07.2006 г., НП № 155160/04.12.2006 г., с което се отнемат 6 (шест) к.т., с отбелязване Обр.р-ка 12.12.2006 г., Обр.р-ка 04.01.2007 г. и влязло в законна сила на 12.01.2007 г., а следното НП № 109934/15.08.2007 г., с което се отнемат 10 (десет) к.т., е с отбелязване връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 15.09.2008 г. и влязло в законна сила на 23.09.2008 г. Изключение прави НП № 61930/20.05.2008 г., с което се отнемат 14 (четирнадесет) к.т., което видно от определение от закрито заседание от 29.12.2009 г. по НАХД № 15096/2009 г. на Софийски районен съд, с което е върната жалбата, е влязло в законна сила на съдебния акт на 29.07.2010 г. От друга страна, от липсващите по делото НП № 2200/2226/06/26.07.2006 г., с което се отнемат 5 (пет) к.т. и НП № 0913/164/07/05.03.2007 г., с което се отнемат 6 (шест) к.т., не може да се установи нито наказаното лице, нито каква е наложената санкция, както и отнети ли са к.т. и какъв е техният брой. С разпореждането за насрочване на делото, на основание чл. 163, ал. 3 от АПК, на страните са дадени указания за изясняване на обстоятелства от значение за делото във връзка с разпределението на доказателствената тежест, като на административния орган е указано, че съобразно чл. 170 от АПК, трябва да установи съществуването на фактическите основания посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. След изрично разпореждане на съда от 29.07.2021 г., за представяне на годни доказателства в тази насока, не бяха представени такива от страна на ответника. Следователно не се установява по безспорен начин от представените по делото доказателства, че пет от наказателните постановления, посочени като основание за издаване на заповедта за

прилагане на ПАМ, са влезли в сила. Оттук може да се направи обоснован извод, че тези 5 наказателни постановления, а именно: НП № 71284/16.06.2006 г., НП № 155160/04.12.2006 г., НП № 109934/15.08.2007 г., НП № 2200/2226/06/26.07.2006 г. и НП № 0913/164/07/05.03.2007 г., не са годни основания за отнемане на контролни точки на водача, арг. чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959/27.12.2007 г. (отм. ДВ. бр.1 от 4 Януари 2013 г.) за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат. Липсата на годно основание за отнемане на общо 37 (тридесет и седем) к.т., съобразно описаните в заповедта НП и точки, които се отнемат, не позволява да се осъществи състава на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, тъй като при това положение, от общо 39 контролни точки, на водача са отнети 14 контролни точки.

По изложените съображения съдът приема, че ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП може да се наложи, само ако са влезли в сила поне толкова наказателни постановления, че сбора на отнетите с тях контролни точки да изчерпва общия брой от 39 к.т. Едва тогава водачът губи придобитата правоспособност съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. От приложените доказателства може да се направи обоснован извод за незаконосъобразно прилагане на ПАМ на посоченото основание. По делото се установява, че с влезли в сила НП са отнети 14 (четиринадесет) контролни точки на Б. Х. Б., поради което съдът намира, че в случая е налице нарушение на материалноправните разпоредби на чл. 171, т. 4 и чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, което представлява основание за отмяна на оспорената заповед.

Ето защо процесната Заповед за прилагане на ПАМ № 61930/14.10.2010 г., издадена от зам. началник СДВР – ОПП, се явява незаконосъобразна, постановена при неправилно приложение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена, а жалбата срещу нея следва да бъде уважена.

Съдът намира за основателно направеното искане от страна на адв. С. за заплащане на адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Съобразно цитираната норма, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от Б. Х. Б. с договорено възнаграждение с основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗА. Съобразно относимата норма на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното възнаграждение за осъществявано процесуално представителство по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Ето защо, на адв. С. следва да се присъди адвокатски хонорар в размер на 500 (петстотин) лева. На жалбоподателя следва да се присъдят разноските за заплатената държавна такса в размер на 10 (десет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София град, Трето отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА по жалба на Б. Х. Б., ЗППАМ № 61930/14.10.2010 г., издадена от зам. началник СДВР – ОПП, с която на осн. чл. 171, т. 4 от ЗДвП е заповядано изземване на СУМПС №[ЕИК], кат. *В***М*, поради

неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ на Б. Х. Б., разноси в размер на 10 (десет) лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ на адв. С. Д. С., ЕГН [ЕГН], адвокатско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: